

PROGRAMA DE MÀ

Orchestre des Champs-Élysées & Herreweghe —*Simfonies núm. 2 i 8* de Beethoven

Palau 100

Dijous, 5 de febrer de 2026 – 20 h

Sala de Concerts

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Amb el suport de:

Agrolimen⁷

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
**ORFEO
CATALÀ**

**Ajuntament
de Barcelona**
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

inaem

INSTITUTO NACIONAL DE
LAS ARTES ESCÉNICAS Y DE LA MÚSICA

Compromís amb el medi ambient:

EMAS
CENTRO ASSESSORAT
VERIFICACIÓ
2014011001

AENOR
GESTIÓN
AMBIENTAL
ISO 14001

BIOSPHERE
SUSTAINABLE LIFESTYLE

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Programa

Orchestre des Champs-Élysées

Khristian Bezuidenhout, *fortepiano*

Philippe Herreweghe, *director*

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

I part

Simfonia núm. 2, en Re major, op. 36

Adagio molto - Allegro con brio

Larghetto

Scherzo: Allegro

Allegro molto

Concert per a piano núm. 4, en Sol major, op. 58

Allegro moderato

Andante con moto

Rondó (Vivace)

II part

Simfonia núm. 8, en Fa major, op. 93

Allegro vivace e con brio

Allegretto scherzando

Tempo di menuetto

Allegro vivace

Durada del concert:

Primera part, 75 minuts | Pausa de 20 minuts | Segona part, 35 minuts.

La durada del concert és aproximada

Concert enregistrat i emès en directe per Catalunya Música i altres emissores de la UER

#simfònica #piano #músicauniversal #gransfigures #palaujove

Agrolimen

Poema

Pancratium maritimum

com quan en una nit de juliol
emergeix a la sorra un lliri de mar en silenci discretament
signant el miracle del bulb que floreix a la platja
amb tot aquest esforç descomunal per un dia de vida
només per viure un dia aquesta vida

així voldria jo una biografia

Mireia Calafell

Si una emergència (Proa Edicions, 2024)

Palau de la Música Catalana

Palau 100

musicAeterna & Currentzis / Fujita, Royal
Philharmonic Orchestra & Petrenko /
Vengerov, Orquestra Filharmònica de
Tòquio & Chung / Orquestra Simfònica
de la Ràdio de Baviera & Rattle / Pahud,
Orquestra Simfònica de l'SWR de Stuttgart
& Roth / Seong-Jin Cho, London Symphony
Orchestra & Nosedá / West-Eastern Divan
Orchestra & Mehta / Balhassar Neumann
& Sow / Soltani, Orquestra Simfònica
d'Islàndia & Ollikainen / Janine Jansen
& Camerata Salzburg / Budapest Festival
Orchestra & Fischer / Orfeó Català,
Staatskapelle Dresden & Gatti

Temporada 2025–2026

Entrades i abonaments ja a la venda

Et cal saber...

Qui en són els protagonistes?

Herreweghe, l'Orchestre des Champs Élysées i Beethoven, noms que, plegats, ja són familiars per al públic de Palau 100. Després de rebre'ls l'octubre passat amb la *Cinquena* i *Sisena Simfonies* del geni de Bonn, el mestre de Gant torna amb la seva orquestra parisenca per oferir un altre programa Beethoven, aquesta vegada amb unes altres *Simfonies* i un dels seus *Concerts per a piano*.

Sobre els intèrprets:

Philippe Herreweghe s'ha consolidat com una autoritat en la interpretació històricament informada que, més enllà de fer servir instruments d'època, intenta arribar a un so tan fidel com sigui possible al que va imaginar el compositor en el moment de l'estrena. Va fundar l'Orchestre des Champs Élysées precisament per aprofundir en aquesta pràctica. Avui comptaran amb la col·laboració del pianista Kristian Bezuidenhout, especialitzat en la interpretació d'instruments de teclat històrics, com és el cas del fortepiano, una versió anterior de l'actual piano modern.

Quines són les claus del concert?

El programa inclou dues de les *Simfonies* de Beethoven menys divulgades: la *Simfonia núm. 2, en Re major, op. 36* (1803), alegre i apassionada, escrita amb la sordesa del músic ja declarada, i la breu però intensa *Simfonia núm. 8, en Fa major, op. 93* (1814), de plena maduresa. En estar cronològicament als extrems del seu catàleg, es podrà comprovar l'evolució estilística d'un dels compositors més importants de la història, pedra fonamental del camí cap al Romanticisme i la modernitat.

Abans se n'interpretarà el *Concert per a piano núm. 4, en Sol major, op. 58*, estrenat el 1807, un format que el músic alemany va consolidar definitivament quan el piano modern feia les primeres passes.

A què he de parar atenció?

Gaudir avui d'aquestes obres amb el rigor d'una interpretació amb criteris històrics és un regal. La proposta apropa al públic del segle XXI obres del començament del XIX amb instruments i criteris d'època. Convé oblidar-se, per tant, del so imperant que neix de la lectura que van fer músics romàntics en rescatar obres oblidades de períodes com el Barroc, el Classicisme i el primer Romanticisme.

Ambdues *Simfonies* presenten orquestracions similars però amb un tractament molt diferent, fet que evidencia la maduresa compositiva de Beethoven. La *Segona* segueix l'esquema típic del classicisme, similar a les de Mozart i Haydn, i a la *Vuitena*, el tractament tímbric és més atrevit, sobretot en la secció de vent metall.

Sabies que...

El *Concert per a piano núm. 4* va ser l'últim que Beethoven va interpretar com a solista; va ser en un concert que ell mateix va organitzar al Theater an der Wien de la capital austríaca. La sordesa total que patiria més tard li va impedir continuar actuant com a pianista.

Beethoven, a diferència de compositors anteriors, com Mozart, va escriure les cadències del solista que s'han d'utilitzar al *Concert per a piano en Sol major*. Aquests parèntesis virtuosos, que abans servien per exhibir el talent del solista, a l'obra de Beethoven adquireixen un nou valor, ja que en escriure-les s'integren a l'esperit de l'obra, lluny d'acrobàcies gratuïtes. Una altra innovació d'aquest geni de la música.

Dona'ns suport

Ajuda'ns a
millorar
la vida de les
persones a través
de la música,
la cultura i
el patrimoni.

Suma't al projecte!

Comentari

L'acte de sublimar

Al *Diccionario de uso del español* de María Moliner, Beethoven apareix com a exemple a les accepcions de la paraula *sublim*: “*es pot aplicar al que realitza obres sublimes; particularment a un gran artista, «El sublim Beethoven»*”. Aquest adjectiu prové del verb sublimar (engrandir, exaltar, enaltir o elevar a un grau superior), un terme amb el qual Freud va definir un mecanisme de defensa de la psique: la sublimació. Consisteix a desviar els impulsos, desitjos o energies socialment inacceptables, com la ira, cap a fins socialment valorats i constructius com ara el treball, l'esport o l'art. María Moliner no va poder estar més encertada quan va decidir posar Beethoven com a exemple de sublim i Beethoven no va poder estar més inspirat en la sublimació que el va portar a convertir dos dels moments més foscos i tristos de la seva vida en dues de les seves *Simfonies* més lluminoses i relaxades.

No obstant això, el seu quart *Concert per a piano* pertany a una època més alegre i optimista. Amb la il·lusió posada, al llarg de l'estiu del 1806, en un possible matrimoni amb la comtessa Josephine Brunsvik i amb el suport d'un nou mecenes, l'arxiduc Rodolf, que comprenia millor que els anteriors el temperament de Beethoven. Va ser a ell a qui va dedicar aquest *Concert*, el primer moviment del qual gira entorn de dos temes: un de caràcter galant i un altre amb unes notes repetides que sembla més marcial. Aquestes dues idees es desenvolupen i transformen en una cosa sublim: expressió de noblesa en la primera i goig ple en la segona amb extraordinària exigència tècnica i expressiva per al solista de piano. Una meravella. L'“Andante” representa un diàleg entre el piano i la corda. Els temes no es barregen, no es responen i això ha fet que molts busquin idees extramusicals que justifiquin aquesta teatralitat, com la història d'Orfeu i Eurídice, encara que Beethoven no va deixar res escrit sobre això. El moviment final és un “Rondó” en el qual explora les possibilitats de variació dramàtica i triomfal del tema inicial, que funciona com a tornada en aquesta estructura musical.

La *Simfonia núm. 2*, com la gran majoria de les seves obres, és la resposta amb la qual desafia tant els llenguatges compositius del moment com algunes de les seves dissorts personals. Composta entre el 1801 i el 1802, coincideix amb un moment en el qual el brunzit en l'oïda esquerra començava a passar també a la dreta. Sense

remei per a aquesta malaltia i sofrint el rebuig de la jove aristòcrata Giulietta Guicciardi, Beethoven es va perdre durant tres dies per la finca dels Erdödy intentant deixar-se morir d'inanició. D'aquest període és, també, aquesta famosa i esquinçadora nota de suïcidi que es coneix com a Testament de Heiligenstadt que afortunadament va guardar en un calaix. La sublimació es va activar per suportar aquest dolor i el resultat són quatre moviments plens de vitalitat.

Tanmateix, el primer que s'escolta en “Adagio molto – Allegro con brio” és un so ombrívol i amenaçador. Després apareix el Beethoven més impulsiu en els dos temes que s'exposen, desenvolupen i reexposen en aquest moviment i que acaba amb una coda molt triomfal. El “Larghetto” té un caràcter pastoral que queda reflectit en l'ús d'instruments de vent-fusta per desenvolupar els temes i fer-los dialogar amb la corda. El tercer moviment substitueix l'habitual “Minueto-Trio” de les simfonies per un de nou, denominat “Scherzo”. Manté el sentit ballari i la combinació d'una part més ràpida amb una de més lenta, però com que la paraula *scherzo* significa broma, Beethoven explora aquesta sensació jugant amb les frases breus i els accents rítmics. L'“Allegro molto” és un quart moviment que es desenvolupa amb la mateixa estructura que el primer (exposició, desenvolupament, reexposició), però amb uns temes que tenen una energia desbordant. El tempo ràpid, el suport dels metalls i les timbales accentuen una sensació de triomf que, a vegades, contrasta amb el record d'un so més dramàtic i amenaçador. No obstant això, Beethoven tanca el moviment amb una sonoritat que no deixa dubtes, ha aconseguit no doblegar-se a l'adversitat i ser invencible.

Anys més tard, el febrer del 1814, es va estrenar la *Simfonia núm. 8, en Fa major, op. 93* denominada per Beethoven com “la meva petita Simfonia en Fa”. Una obra extravertida i humorística que va finalitzar l'octubre del 1812. Era una altra època trista, s'havia enamorat d'una dona casada i amb quatre fills, Antonie Brentano. Un amor plenament correspost, amb ella disposada a deixar-ho tot per ell. Beethoven es va adonar que davant la possibilitat real de compartir la seva vida amb una dona i formar una família, se sentia insegur i incòmode i va decidir trencar la relació. Per les mateixes dates va viure un fort desacord amb el seu germà i la sordesa continuava imparable. Aquesta adversitat va canviar d'estat mitjançant un acte de sublimació que el va portar a compondre una simfonia optimista i “desfermada” segons les seves pròpies paraules.

L'“Allegro vivace” té dos temes: un d'enèrgic, que és el que obre l'exposició, i un que és més melòdic, presentat pels violins. En el desenvolupament, la música continua sent vigorosa, encara que l'harmonia –canvia de Fa major a Fa menor– li

atorga un caràcter una mica més pensatiu. En la reexposició es torna als temes del principi, però amb variacions tímbriques i de volum i una coda que acaba en *pianissimo*. L'“Allegretto scherzando” fa referència, a través d'un obstinat rítmic, a l'invent que Johann Nepomuk Mälzel estava desenvolupant i que actualment coneixem com a metrònom. Mälzel i Beethoven van travar amistat quan l'inventor va crear un otòfon que li permetia sentir-hi una mica millor i també un aparell que l'ajudava a percebre el piano quan tocava. El 1812 van coincidir en un sopar i Mälzel va explicar amb detall una espècie de cronòmetre amb el qual pretenia ajudar els compositors a indicar de manera precisa el tempo amb el qual s'havien d'interpretar les seves obres. Pel que sembla, Beethoven va començar a entonar una cançoneta acompanyada d'un ritme constant que imitava l'invent. Posteriorment va decidir incloure-la al segon moviment d'aquesta simfonia (Ta, Ta, Ta, Ta... del vent) atorgant a l'obra un sentit humorístic i de reconeixement al seu amic. El “Tempo di menuetto” té una part central denominada Trio on trompes i clarinet són els protagonistes. Les notes que realitzen es basen en el toc d'avís que utilitzaven els carters de l'època amb un instrument anomenat trompa o corneta de postilló. Està inspirat en el que utilitzava el carter de Karlsbad, lloc on es van trobar alguna vegada ell i Antonie Brentano. El moviment final “Allegro vivace” té forma de rondó (A-B-A-C...). El tema s'exposa dues vegades, primer en una dinàmica suau i només pels violins, després en *forte* i amb tota l'orquestra. Aquesta idea de la doble enunciació és una reminiscència de les *Simfonies* de Haydn i Mozart. No obstant això, els contrastos de caràcter i la forma més contrapuntística en la qual es desenvolupen els temes tenen el segell genuí de Beethoven. Un compositor sublim que dona vida al significat dels dos famosos versos del poema *Invictus* de William Ernest Henley: “*soc l'amo del meu destí/ soc el capità de la meva ànima*”.

Dra. Sofia Martínez Villar, especialista en formació de l'oïda musical

Connecta't a Palau Digital!

Concerts i continguts divulgatius
exclusius disponibles gratuïtament
a palaudigital.cat

Veure ara

Biografies

Orchestre des Champs-Élysées

© OCE

L'Orchestre des Champs Élysées es dedica a la interpretació amb instruments d'època amb un repertori que abasta de Haydn a Debussy. Va ser creada el 1991 gràcies a la iniciativa conjunta d'Alain Durel, director del Théâtre des Champs Élysées, i Philippe Herreweghe.

Durant diversos anys va ser orquestra resident del Théâtre des Champs Élysées i del Palais de Beaux-Arts de Brussel·les, i s'ha presentat a la majoria de les grans sales de concerts: Musikverein de Viena, Concertgebouw d'Amsterdam, Barbican Centre de Londres, Philharmonie de Múnic, de Berlín i de Colònia, Alte Oper de Frankfurt, Gewandhaus de Leipzig, Lincoln Center de Nova York, Parco della Musica de Roma, i auditoris de Lucerna i Dijon, entre d'altres. També ha actuat al Japó, Corea, la Xina i Austràlia. Tot i que Philippe Herreweghe n'és el director, ha convidat altres batutes a dirigir-la, entre els quals Louis Langrée, Daniel Harding, Christian Zacharias, Heinz Holliger, Christophe Coin o René Jacobs.

El repertori de l'Orchestra de Champs Élysées s'ha ampliat considerablement en el transcurs dels anys i actualment comprèn més d'un segle i mig de música. Les darreres temporades testimonien aquesta evolució, i interpreta tant Mozart i Haydn com Dvořák, Brahms, Mahler, Ravel o Stravinsky.

Sota l'impuls de Herreweghe, l'orquestra manté una enriquidora col·laboració artística amb el Collegium Vocale Gent, amb el qual enregistra les grans obres. Els seus darrers àlbums: *Alt-Rhapsodie* de Brahms, *Missa solemnis* de Beethoven, *Te Deum* de Bruckner, *Christus am Ölberge* de Beethoven, han estat àmpliament aclamats per la crítica internacional.

Des del 2014 manté una relació privilegiada amb el director Louis Langrée, tant en òpera com en música francesa: *Pelléas et Mélisande* (2014), *La mer* (2016), *Le Comte Ory* (2017), *Hamlet* (2018), *Fortunio* (2019), *La valse - Boléro* (2019 i 2020).

Les iniciatives socials també formen part del projecte artístic de l'Orchestra des Champs Élysées. Així, a Nova Aquitània contribueix al projecte de la Jeune Orchestre de l'Abbaye (JOA) a Saintes, una orquestra escola dedicada a l'especialització en instruments d'època. Paral·lelament du a terme un ampli programa de sensibilització musical amb estudiants de secundària a través del cor i l'orquestra de joves, en associació amb el Théâtre Auditorium de Poitiers.

Des del 2024 l'orquestra desenvolupa el programa europeu Nouvelle Odyssée Européenne (NOE), dedicat a la formació de joves músics entorn d'acadèmies Beethoven a Itàlia i Armènia.

L'Orchestre des Champs Élysées, associada al Théâtre Auditorium de Poitiers (TAP) i amb residència artística a Nova Aquitània, rep subvencions de la DRAC Nouvelle-Aquitaine, de la Regió de Nova Aquitània i de l'Ajuntament de Poitiers. També té el suport del Centre National de la Musique, l'Institut Français i la SPEDIDAM per a les gires internacionals. Així mateix, rep el suport d'Europa Creativa per al seu programa de formació NOE.

L'orquestra és membre fundacional de la Fédération des Ensembles Vocaux et Instrumentaux Spécialisés (FEVIS). També forma part de Scène Ensemble (antiga Profedim, sindicat professional de productors, festivals, conjunts i difusors independents de música).

L'Orchestre des Champs Élysées pot comptar amb el club de mecenes Contre-Champs per desenvolupar projectes territorials a Nova Aquitània.

Kristian Bezuidenhout, fortepiano

© Marco Borggreve

Nascut a Sud-àfrica, va iniciar els estudis a Austràlia i els completà a l'Eastman School of Music a Rochester (Nova York) i actualment resideix a Londres. S'ha consolidat com un dels músics més versàtils i estimulants dels nostres dies, tant en el vessant d'interpret de teclat com en el de director.

Després d'una formació inicial com a pianista modern amb Rebecca Penneys, es va endinsar en el món dels teclats històrics estudiant clavicèmbal amb Arthur Haas, fortepiano amb Malcolm Bilson i baix continu i pràctica interpretativa amb Paul O'Dette.

Amb vint-i-un anys va assolir el reconeixement internacional en guanyar el primer premi i el premi del públic del Concurs Internacional de Fortepiano de Bruges.

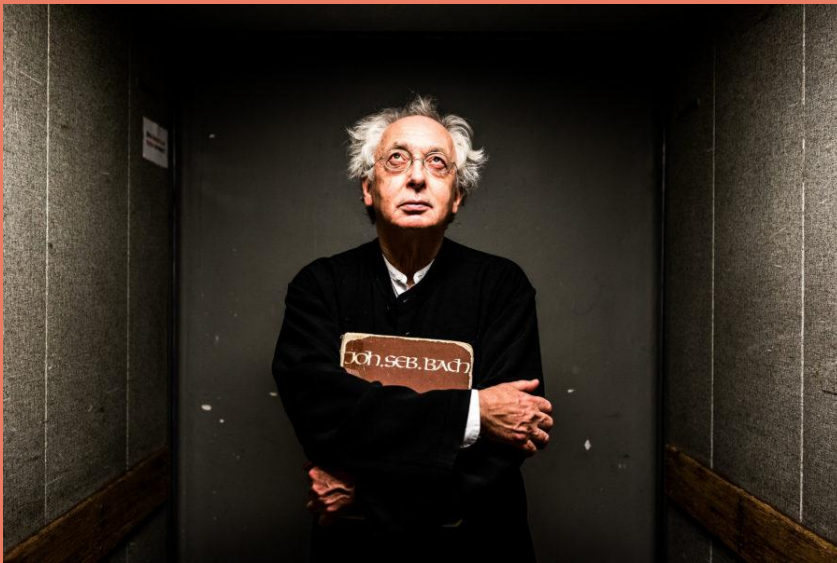
És convidat habitualment com a solista –al fortepiano, clave i piano modern– per les principals formacions del panorama internacional, entre les quals la Freiburger Barockorchester, Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks, Gewandhausorchester de Leipzig, Mozarteum Orchester, Camerata Salzburg, Orchestre des Champs Élysées, Les Arts Florissants, Orchestra of the Eighteenth Century, Concertgebouw Orchestra, Chamber Orchestra of Europe, Orchestra of the Age of Enlightenment, Orchestre Révolutionnaire et Romantique, Chicago Symphony Orchestra i Australian Chamber Orchestra. Ha col·laborat amb artistes destacats, com John Eliot Gardiner, Philippe Herreweghe, Bernard Haitink, Daniel

Harding, Frans Brüggen, Trevor Pinnock, Giovanni Antonini, Jean-Guihen Queyras, Isabelle Faust, Alina Ibragimova, Rachel Podger, Carolyn Sampson, Anne Sofie von Otter, Mark Padmore i Matthias Goerne.

A més de la seva activitat com a solista, cada vegada és més reclamat com a director, i continua explorant la música de finals del segle XVII i principis del XVIII amb les formacions The English Concert (*Anthemns* de Händel per al segell Chandos, *Odes* de Purcell, *Passió segons sant Joan* de Bach), Tafelmusik, Collegium Vocale, Juilliard 415, Kammerakademie Potsdam i Dunedin Consort (*Passió segons sant Mateu* de Bach). Kristian Bezuidenhout és principal director convidat tant de la Freiburger Barockorchester com de The English Concert.

Té una extensa i premiada discografia que supera els trenta àlbums, majoritàriament per a Harmonia Mundi, que inclou la integral de la música per a teclat de Mozart (guardonada amb el Diapason d'Or de l'Année, el Jahrespreis des Deutschen Schallplattenkritik i el Premi Caecilia), *Die schöne Mullerin* de Schubert al costat de Julian Prégardien, la integral dels *Concerts per a piano* de Beethoven amb la Freiburger Barockorchester, un cicle en curs dels *Concerts per a piano* de Mozart amb la mateixa formació (ECHO Klassik), les *Sonates per a violí* de Bach amb Isabelle Faust, les *Sonates per a violí* de Mozart amb Petra Müllejans i els *lieder* de Beethoven i Mozart, com també *Dichterliebe* de Schumann al costat de Mark Padmore (Premi Edison). El 2013 va ser nominat com a artista de l'any per la revista «Gramophone». Entre els seus més recents llançaments hi ha dos discos de *Concerts per a piano* de Mozart amb la Freiburger Barockorchester, que van ser enregistrats la darrereria del 2024.

Philippe Herreweghe, director

© Wouter Maeckelberghe

Va néixer a Gant. A la seva ciutat va dur a terme simultàniament diversos estudis universitaris i formació musical al Conservatori, a la classe de piano de Marcel Gazelle. En aquella època va començar a dirigir i el 1970 va fundar el Collegium Vocale Gent. Nikolaus Harnoncourt i Gustav Leonhardt es van interessar en el seu enfocament excepcional sobre la música i el van convidar a col·laborar en l'enregistrament integral de les *Cantates* de Bach.

Aquest enfocament viu, autèntic i expressiu que Philippe Herreweghe va desenvolupar en la música vocal ben aviat va ser reconegut arreu. El 1977 va fundar a París el conjunt La Chapelle Royale, especialitzat en la interpretació de la música francesa del Segle d'Or de Versalles.

Del 1982 al 2002 va ser director artístic de les Académies Musicales de Saintes. Durant aquest període va crear diversos conjunts, entre els quals, com a prolongació de la Chapelle Royale, el 1991 va néixer l'Orchestra des Champs Élysées, la primera orquestra de França dedicada als repertoris preromàntics i romàntics interpretats amb instruments d'època.

Des del 2009 treballa activament amb el Collegium Vocale i l'Orchestre des Champs Élysées en el desenvolupament d'un gran cor simfònic europeu per afrontar les grans obres corals del Romanticisme i post-Romanticisme.

Al capdavant de l'Orchestre des Champs Élysées, Philippe Herreweghe explora des de fa trenta anys el gran repertori simfònic, de Haydn a Mahler, passant per Beethoven, Brahms i Bruckner.

Igualment, és el director titular l'Antwerp Symphony Orchestra des del 1997. Ha desenvolupat una carrera com a director convidat amb grans orquestres: Concertgebouworkest d'Amsterdam, Gewandhausorchester de Leipzig o Tonhalle Orchester de Zúric. I les properes temporades té compromisos amb la Staatskapelle de Dresden, Philharmonia Orchestra de Londres, Basel Kammerorchester i Cleveland Orchestra.

En un primer moment va anar acumulant una discografia de més de cent vint enregistraments amb els segells Harmonia Mundi France, Virgin Classics i PentaTone. Però el 2010 va crear, juntament amb Outhere-Music, el seu propi segell **φ (PHI)**.

Amb l'Orchestre des Champs Élysées ha gravat, entre d'altres, versions de referència de les tres darreres *Simfonies* de Mozart, la integral de les *Simfonies* de Schumann, la *Quarta Simfonia* de Brahms i de Mahler, així com les *Simfonies núm. 4, 5 i 7* de Bruckner. Gran especialista en la música vocal, els seus àlbums amb l'orquestra i el Collegium Vocale Gent han estat unànimement lloades per la crítica internacional, des del *Requiem* de Mozart fins al *Tè Deum* de Bruckner, passant per la *Missa solemnis* de Beethoven, *Elies* de Mendelsson i *Un rèquiem alemany* de Brahms.

Ha rebut, per la seva creativitat i implicació artística, nombrosos guardons: ambaixador cultural de Flandes amb el Collegium Vocale Gent (1993), doctor *honoris causa* per la Universitat Catòlica de Lovaina (1997), cavaller de la Legió d'Honor a França (2003), Medalla Bach de la Ciutat de Leipzig per la seva tasca com a intèrpret de l'obra bachiana (2010) i el Premi Ultima atorgat pel govern flamenc al mèrit cultural general (2021).

Més informació: www.orchestredeschampselysees.com

Formacions

Orchestre des Champs-Élysées

Violins I:

Alessandro Moccia, Ilaria Cusano | Giusy Adiletta, Roberto Anedda, Julia Didier, Philippe Jegoux, Marion Larigaudrie, Martin Reimann, Enrico Tedde.

Violins II:

Corrado Masoni, Carlotta Conrado | Isabelle Claudet, Asim Delibegovic, Jean-Marc Haddad, Chloé Jullian, Thérèse Kipfer, Nicole Tamestit.

Violes:

Catherine Puig, Agathe Blondel | Marie Bretagne, Laurent Bruni, Brigitte Clément, Benoît Weeger.

Violoncelles:

Ageet Zweistra, Andrea Pettinau | Vincent Malgrange, Hilary Metzger, Harm-Jan Schwitters.

Contrabaixos:

Axel Bouchaux | Joe Carver, Damien Guffroy, Massimo Tore.

Flautes:

Georges Barthel, Amélie Michel.

Oboès:

Emmanuel Laporte, Taka Kitazato.

Clarinets:

Álvaro Ibora, Daniele Latini.

Fagots:

Julien Debordes, Jean-Louis Fiat.

Trompes:

Antoine Dreyfuss, Jean-Emmanuel Prou.

Trompetes:

Alain De Rudder, Yorick Roscam.

Timbales:

Martin Piechotta.

També et pot interessar...

Palau 100

Dimecres, 27.05.26 – 20 h

Sala de Concerts

Escena final de *La valquiria* de Wagner

Ingela Brimberg, soprano

Hanno Müller-Brachmann, baix

Budapest Festival Orchestra

Iván Fischer, director

R. Schumann: *Simfonia núm. 3, en Mi bemoll major, op. 97*

R. Wagner: escena final de l'acte III de *La valquíria*

Preus: de 28 a 150 €

Mecenes d'Honor

Agrolimen⁷

GRUP
euromadi

^B Sabadell
Fundació

Damm
Fundació

FUNDACIÓ
Gandara

Fundació "la Caixa"

Fundació
Grup Farmacèutic
Salvat

Occident
Fundación

Santander
Santander
Fundación

Telefónica

HAVAS

isp
Inversiones y Servicios Publicitarios

Limak

The
NANDO
and ELSA
PERETTI
foundation

Mecenes Protectors

artyplan^A

CASA SEAT

CATALONIA
HOTELS & RESORTS

camins.cat

COL·LEGI DE
FARMACÈUTICS
DE BARCELONA

CONTROL
GROUP

DES
Eventi y Spettacoli S.L.

endesa

eurofragance

exea
impact

The Puig Family
Foundation

factorenergia

Fundació
FLUIDRA
Lleiat Joan Planes

Fundación
Dvesta

repsol
fundación

Gramona

GVC Gaesco

mesoestetic

MITSUBISHI
ELECTRIC
Changes for the Better

moventia

Nestlé

VEOLIA

Mecenes col·laboradors

ac
marca
Advancing
in Care

aena
aerports
per a tu

CAR
DON
E R
GROUP

CHRISTIE'S
INTERNATIONAL REAL ESTATE
BARCELONA

Coca-Cola

Deloitte.

eurofirms
People first

FC BARCELONA

hp

REIG JOFRE

savills

sesé

Mitjans Col·laboradors

ara

EL PAÍS
SEIZ CATALUNYA

el Periódico

EL PUNT AVUI⁺

FGC
Ferrocarrils
de la Generalitat
de Catalunya

LAVANGUARDIA

EUROPA FM

RAC1

SÀPIENS

the NEW
BARCELONA
POST

TMB
Transportes
Metropolitanos
de Barcelona

3cat

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Enginyers – Calaf Grup – CECOT – Centre Odontològic Digest SL – Colonial – Fundació Antoni Serra Santamans – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – L'Illa Diagonal – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot – Veolia Serveis Catalunya

Benefactors d'Honor

Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarisas – María José Lavin Guitart – Marta Mora Raurich – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló – Manel Vallet Garriga

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Núria Basi Moré – Zacaries Benamiar – Lluís Carulla Font – Amb. Prof. Mark Dybul i Mr. Jason Claire – Joaquim Coello Brufau – Josep Colomer Viure – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Casimiro Gracia Abian – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimenó – Juan Manuel Soler Pujol

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Oriol Coll – Rolando Correa – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralt – Immaculada Juncosa – Joan Oller i Cuartero – Rafael Pous Andrés – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Olga Reglero Bragulat – Carla Sanfeliu – Josep Ll. Sanfeliu – Marc Sanfeliu – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – M. Dolors Sobrequés i Callicó – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

